

Lieve gemeente,

Het gaat vanmorgen over Gods Vaderschap. Ons denken daarover gaat niet buiten onze aardse vaders om.

Mijn oudste herinnering aan mijn vader was een bezoek dat we brachten aan zijn ouders. We waren naar het weiland geweest voor het melken van de koeien en op de terugweg deden we opa en oma aan; dat was een echte oma. Ik hoor haar nog zeggen: 'kiek toch es an', blij ons te zien. Ook weet ik nog dat mijn vader iets over mij vertelde. Hij was ergens trots op me, wat weet ik niet. Onbelangrijk. Maar ik weet nog dat moment van opgenomen – zijn in een warme gemeenschap van mensen, intens op elkaar betrokken. Ja, bij die familie, dat gezin wilde ik graag horen. 'Kiek toch es an'. Daar moest ik aan denken bij de tekst: 'Ziet, welk een liefde ons de Vader heeft gegeven'. De oude apostel Johannes vestigt de aandacht van de gemeente toen en de gemeente nu op de familie van God, het Godsgezin. Er spreekt verwondering, warmte en geborgenheid uit! Wat een voorrecht God als Vader te hebben. Geweldig als je leven vol mag zijn van Gods liefde. Opgenomen in een warme gemeenschap van mensen die kinderen van God zijn en dat ervaren. 'Wij zijn het ook!' Het is geen naambordje op de deur, een badge gedragen tijdens een familie – reünie, alleen. Het is een werkelijkheid!

- We mogen de Almachtige kennen en aanbidden als Vader, als Pappa.
- We mogen liefde en aandacht geven en ontvangen in Gods gezin, de gemeente.
- We mogen veranderd worden naar het beeld, het karakter van Jezus Christus, de oudste broeder, zegt Romeinen 8 vers 29, zodat Hij de eerste is onder vele broeders en zusters.
- We mogen onze specifieke opdracht op aarde uitvoeren naar onze gegeven gaven.
- We mogen vertellen over God opdat nog velen worden opgenomen in Gods gezin. En dat alles vanuit God.

Thema is: Gods geweldig grote liefde voor ons.

1. We worden kind van God.
2. En we zijn het ook.

Een van de innigste termen voor God in de Bijbel is 'Vader'. Johannes gebruikt het hier in absolute zin. Er staat niet 'God de Vader', maar 'de Vader'. Ziet, welk een liefde ons de Vader heeft gegeven. Hierbij staat de relatie die Hij met ons wil aangaan voorop. Als het woord 'liefde' niet genoemd zou worden, dan zou deze zin toch trillen van zorg en warme betrokkenheid. 'Ziet wat de Vader ons heeft gegeven'.

De God van de Bijbel is een gevende God.

God is rijk en schenkt om niet.

God is goed en maakt goed.

God is groot en past zich aan aan onze kleinheid.

God is overal en toch ook zo nabij wie hem dient en liefheeft.

Als Johannes dat alles wil samenvatten, alles wat God is en geeft, dan spreekt Hij over 'liefde'. God is liefde. God geeft liefde. Daarom zijn relaties voor God enorm belangrijk. God maakt zichzelf bekend in termen van een gezin: Vader, Zoon en Geest. Die 3-1-heid is de relatie die God met zichzelf heeft: toonbeeld van harmonie en eendracht. En die 3-1-

heid is niet alleen een leerstuk, maar vooral een les voor ons in liefde, opoffering en een geestelijke houding.

God is God. God is nooit eenzaam geweest en toch wilde God een gezin, kinderen. Hij ontwierp een plan om ons te scheppen en ons te laten delen in zijn status, zijn glorie, zijn liefde, zijn leven. Dat vond God fijn, dat is wat de Bijbel noemt: 'Het welbehagen van Zijn wil'. En na de zondeval heeft God de Zoon, de Here Jezus, zichzelf opgeofferd om Gods gezin te redden. Hij gaf zijn leven als losgeld voor velen, zoals nu ook nog wel mensen gegijzeld worden en daar losgeld voor betaald moet worden, zodat ze weer naar hun huis terug kunnen keren. En wanneer we in Jezus Christus gaan geloven, uit Hem geboren worden, zoals vers 29 dat zegt, dan wordt God onze Vader, wij zijn kinderen, worden andere gelovigen onze broers en zussen en wordt de gemeente ons geestelijke thuis. Dan zeggen we hier in de kerk: Welkom thuis! Daarvoor ben je op deze aarde. Je bent geschapen om deel uit te maken van Gods gezin. "Ziet, welk een liefde ons de Vader heeft gegeven! Wij worden kinderen van God genoemd en wij zijn het ook!"

In dat "wij worden kinderen van God genoemd", zit de gedachte van adoptie, een bekend gebeuren voor ouders die zelf geen kinderen kunnen krijgen en dan een kind aannemen als hun eigen kind. Daar is een uitspraak van de rechter voor nodig, een hele procedure en dan het moment van de overdracht: dat je het kindje in je armen mag ontvangen, jouw kindje, het ontvangt dan jouw familienaam en wordt als kind van jezelf genoemd, familie - rechtelijk gesproken. Ingrijpend voor zo'n kind, dat veelal een andere, Nederlandse cultuur krijgt, een ander thuis, een andere pappa en mamma. En het duurt soms een tijdje voor zo'n kind dat als 'eigen' ervaart, dat het zó is; dat dit de nieuwe situatie is, de nieuwe status, de nieuwe omgeving van liefde en geborgenheid.

Dat beeld nu, voor een adoptiekind op jonge leeftijd en veelal onbewust meemaakt, gebruikt Johannes om een geestelijke verandering, identiteitsverandering weer te geven. Hoe? Zo!

- De Vader geeft ons zijn liefde, in Romeinen 5 staat: Hij stort Zijn liefde in ons uit. In de zomer is de bloembak kurkdroog, dan stort je er een gieter water in. Hij maakt ons van binnen vol met zichzelf.
- De Here Jezus neemt de zonden uit ons weg, vers 5, ons gevoel van falen, schuld en schuldgevoel en geeft daarvoor in de plaats Zijn vrede, Zijn vreugde en Zijn kracht.
- De Heilige Geest geeft ons een nieuwe identiteit. Niet dat we onze persoonlijkheid verliezen, maar deze wordt wel vernieuwd. In Romeinen 8 vers 16 staat: "Die Geest getuigt met onze geest, dat we kinderen van God zijn". In Het Boek staat: "In ons diepste wezen overtuigt Gods geest ons ervan dat we kinderen van God zijn". Een nieuwe situatie, een nieuwe status, een nieuwe relatie.

Mijn vraag is: Is dit al gebeurd? Deze geestelijke verandering in uw, in jouw leven? Dat kan door te bidden: Vader, laat mij Uw kind mogen worden! Here Jezus, vergeeft U mijn zonde! Heilige Geest, vernieuw mijn diepste wezen!

En geloof dat God dit doet! Geloof is dan een open houding: Here, hier is mijn leven! Hier is mijn tijd! Hier zijn mijn drijfveren! Hier is mijn frustratie. Ik wil niet meer van mijzelf zijn, ik wil van U zijn!

Geloof is dan ook vertrouwen. Vertrouwen dat God dit doet, ook al voel je het niet meteen. Vertrouwen als een kind op zijn Vader die onderaan de trap zegt: Springen maar! En wat doet het kind? Springen toch?

2) Gods geweldig grote liefde voor ons. We worden kind van God en we zijn het ook. Dat ene zinnetje in vers 1 intrigeerde me. Dat bracht me bij de preek. Als we geloven heten we Gods kinderen en zijn wij het ook. Het mag niet gaan om naamchristendom, geloof als een christelijk sausje over een onchristelijk leven; het is geen zoethoudertje of een geestelijke fopspeen. We zijn het ook. We mogen de liefde van God beleven. Kijk, als je beleeft wat een liefde God de Vader heeft gegeven, zegt Johannes, ja dat is zo geweldig! Dan gaat die liefde je leven vervullen. En qua liefde is onze reserve klein en beperkt, maar God heeft zoveel liefde om te geven, God is liefde. En die liefde geeft dan in Zijn gezin de toon aan. Liefde is de basis. Het bekende: God liefhebben boven alles en de naaste als onszelf.

Kinderen willen in een bepaalde fase op hun vader of moeder lijken. Wij lijken het meest op God wanneer we liefhebben.

Wat ik hier in één zin zeg is moeilijk. Waarom? Omdat het ingaat tegen onze zelfgerichte natuur, die blijkt ook ná onze identiteitsverandering. We zijn zó met onszelf bezig, ook nadat we Gods kind zijn geworden.

We zijn net als een baby die je na een drukke dag 's avonds voeding geeft en je dekt het toe, maar na een aantal uren begint het al weer te huilen. Dan denkt zo'n kind niet: mijn ouders zijn moe, ik wil ze niet wakker maken. Ik wacht een paar uur. Het kind wil zorg, voeding, aandacht. En natuurlijk krijgt het die zorg, als ouders doe je niets liever. Maar als een kind je na 20 jaar 's nachts nog wakker maakt om een boterham, dan is er iets mis. We krijgen van God een leven lang de tijd om te leren op een onzelfzuchtige manier lief te hebben. En als je dat doet, dan krijg je geen spijt. Dat is leven. En bid, vraag veel om liefde. Dat is het geloof. De Vader wil zoveel geven. Hoeveel? Het bewijs daarvoor heeft Hij gegeven doordat de Here Jezus voor ons gestorven is toen wij nog zondaren waren en dat wij daar nog niet bij stil stonden. Zal Hij ons met Hem, met Jezus Christus, dan niet alle dingen schenken? Ja toch! Vooral mag de gemeente dan een trainingsplaats zijn voor deze liefde. Wat het meeste in de gemeente moet opvallen, is liefde. In Johannes 15 vers 35 zegt de Here Jezus: "Hieraan zullen allen weten dat jullie discipelen van mij zijn, als jullie elkaar liefhebben". Dus niet moet ons gebouw opvallen, of onze organisatie, maar onze liefde. Want een leven zonder liefde is leeg, al heb je nog zoveel gepresteerd. Als iemand aan het einde van zijn leven is gekomen, dan wil hij of zij niet z'n medailles om zich heen, of alle bankafschriften van spaartegoeden, maar mensen, geliefden. Dat telt dan. Het is jammer als je dat laat in je leven ontdekt. We hebben het hoofdstuk van de liefde (het trainingsprogramma voor liefde, kind van God genoemd zijn) gelezen. In hoofdstuk 14 pakt Paulus dat dan op richting de praktijk van het gemeentelijk leven met: "Jaagt de liefde na". Het Boek vertaalt: "Laat de liefde uw doel

zijn”. Het is niet genoeg om te zeggen: Eén van de dingen die ik wil doen is liefhebben. Liefde en daarmee relaties moeten in ons leven de hoogste prioriteit hebben. Paulus maakt dat duidelijk in 1 Korinthe 13 met een paar sublieme voorbeelden:

- Al gaf ik mijn hele bezit weg.....stel!
- Al wist ik alles, knappe kop.....stel!

Maar ik had de liefde niet, dan had mijn leven geen enkele waarde. Zonder liefde is het leven leeg. En Johannes zegt dan: “ Ziet, welk een liefde ons de Vader heeft gegeven én geeft en zal geven. Het is werkelijkheid. We zijn Gods kinderen en mogen met onze lekkere mandjes telkens bij God aankloppen en hij vult onze voorraad liefde aan.

Paulus vertelt dan verder in 1 Korinthe 13 hoe de liefde optreedt, performt: zonder voorwaarden, vol verwachting, vol respect voor de ander, creatief, gul en evenwichtig. “Zij kwetst niemands gevoel, zij zoekt zichzelf niet”.

Mooi om te lezen, moeilijk in sommige situaties. Het mooie van de gemeente is juist, laat ik het noemen, de rijkdom van de praktijk. Allemaal onvolmaakte mensen, of zit er een volmaakte bij vanmorgen? Nee toch! Allemaal hebben we de liefde van God nodig. En God geeft het gul en krachtig. We mogen relaties aangaan en in stand houden. Samen ontvangen van God. Wel is dan nodig om op tijd in relaties te investeren. In je huwelijk, kinderen, gemeenteleden. Laten we ons afvragen: Wat vindt God het belangrijkste?

‘Liefde blijft’, zegt ons 1 Korinthe 13. Zo blijven dan geloof, hoop en liefde, deze drie, maar de meeste van deze is de liefde. Liefde blijft. Liefde uitdelen is prachtig, niet om het terug te krijgen, maar om weer nieuwe aan God te vragen. Ziet welk een liefde ons de Vader heeft gegeven, geeft en zal geven. Kijk nou toch een aan!

Moeder Theresa zei: Het gaat niet om wat je doet, maar om de hoeveelheid liefde die je erin stopt.

Wat is de gemeente dan anders dan Gods project, Gods geweldige grote liefde voor ons! Gods gezin. We worden kind van God en we zijn het ook. Geweldig om te delen in deze liefde, deel uit te maken van Gods gezin.

Amen.